

Fővárosi Ítéltábla

15.Gf.40.261/2023/7.

Felperes: Felperes1 (felperes címe)

Felperes képviselője: Jambrik Ügyvédi Iroda (felperesi képviselő címe; ügyintéző: dr. Jambrik Gergely ügyvéd)

Alperes: Alperes1 (alperes címe)

Alperes képviselője: Dr. Zöld Katalin Ügyvédi Iroda (alperesi képviselő címe; ügyintéző: dr. Zöld Katalin ügyvéd)

A per tárgya: gazdasági társaság tagjának Cstv. 63/A. §-án alapuló tagi felelőssége

Elsőfokú bíróság: Fővárosi Törvényszék

Fellebbezéssel támadott határozat száma: 6.G.40.647/2020/89. számú ítélet

Fellebbezést benyújtó fél: alperes

Í t é l e t

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét részben megváltoztatja, a felperesnek járó perköltség összegét 1.100.000 (Egymillió-százezer) forint + áfa összegre leszállítja; egyebekben az elsőfokú ítéletet helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 200.000 (Kettőszázezer) forint + áfa másodfokú perköltséget, továbbá az államnak 1.223.052 (Egymillió-kettőszázhuszonháromezer-ötvenkettő) forint feljegyzett fellebbezési illetéket oly módon, hogy azt az állami adó- és vámhatóság által közzétett illetékbevételei számla javára az esedékesség napjáig befizeti.

Az ítéltábla tájékoztatja az alperest, hogy a fizetendő illeték a határozat jogerőre emelkedését követő 60. napon válik esedékessé, az állami adó- és vámhatóság illetékbevételi számlájának száma: 10032000-01070044-09060018.

Ezen ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

[1] Az elsőfokú bíróság a 89. sorszámú ítéletével kötelezte az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 15.288.150 forint tőkét, annak 2019. április 11-étől a kifizetés napjáig járóan a késedelemmel érintett naptári félév első napján érvényes jegybanki alapkamatot késedelmi kamatként, továbbá 5.501.657 perköltséget, valamint az ítélet jogerőre emelkedését követő hatvanadik napig fizessen meg az Nemzeti Adó- és Vámhivatal 10032000-01070044-09060018 számú eljárási illeték bevételi számlájára 917.288 forint eljárási illetéket.

[2] Az ítélet indokolásában a következő tényállást rögzítette: 1995. február 20-ától az Kft.1 (adós) tulajdonában volt az internet név internetes domainnév, amelynek 2014. április 28-ától tulajdonosa az Kft.2 lett, adminisztrátora változatlanul az alperes volt.

[3] 2009. október 20-án a felperes és az adós között szoftverfejlesztési vállalkozási szerződés jött létre, az adós a vállalkozói díjat nem fizette meg a felperesnek, a Magyar Kereskedelmi és Iparkamara mellett szervezett Választottbíróság a ügyszám4 számú ügyben hozott jogerős ítéletével kötelezte az adóst 8.750.000 forint vállalkozói díj és ennek 2012. június 22-étől a kifizetés napjáig járó késedelmi kamata és 1.459.745 forint perköltség felperesnek történő megfizetésére.

[4] 2013. július 1-jétől 2015. december 31-éig az adós szerződéses jogviszonyban állt a Zrt.1...-vel (számítógépes rendszer üzemeltetése), a szerződés megszűnését követően a cég az Kft.2-vel kötött azonos tevékenységre szerződést.

[5] 2013. október 21-étől 2015. január 14-éig az alperes 63,6%-os többségi befolyással rendelkező tagja volt az adósnak, a 2013. október 21-ei társasági szerződés szerint az adós törzstőkéje 7.260.000 forint, az alperes törzsbetétje 4.620.000 forint volt.

[6] 2014. március 10-én az alperes a Kft.2-ben minősített többséget biztosító üzletrészt szerzett, a céget 2014. március 19-étől Kft.2-nek nevezte át.

[7] 2015. január 14-én az alperes az adósban fennálló részesedését átruházta név1ra.

[8] 2015. novemberéig az adós bank Banknál vezetett bankszámlája felett kizárólag az alperesnek volt rendelkezési joga, ő volt a bankkártya birtokosa is.

[9] 2015 októberében az Kft.2 honlapjának címe, logója, telefonszáma, telefax száma, e-mail-címe ugyanaz volt, mint 2014 júliusa előtt az adósnak.

[10] Az adós felszámolását a felperes kezdeményezte 2016. december 2-án. A kérelem alapján ügyszám1 ügyszámon indult felszámolási eljárást a bíróság 2019. március 18-án a zárómérleg és a vagyonfelosztási javaslat jóváhagyásával befejezte. A felperes a felszámolási eljárásban egyedülként nyilvántartásba vett hitelező volt, az eljárás jogerős lezárását követően 15.288.150 forint ki nem elégített követelése maradt fenn.

[11] 2018. március 13-án szakértől igazságügyi adó- és könyvszakértő a Nemzeti Adó- és Vámhivatal Közép-magyarországi Bünyügyi Igazgatósága Vizsgálati Osztálya XI. kirendelése alapján a ügyszám3 bü. ügyszámon csődbűncselekmény gyanúja miatt indított büntetőeljárásban szakértői véleményt készített, amelyben a következőket állapította meg: az adós 2014-ben rövid távú likviditási gondokkal küzdött, de vagyona lehetőséget adott minden kötelezettségének teljesítésére; 2015-ben rövid távú helyzete romlott, de teljes vagyona fedezetet nyújtott kötelezettségeire, saját tőkéje is pozitív volt, 2016-ban a beszámoló adatai már a fizetéseképtelenné válás összes jelét mutatták. Az adós 2014 novemberében, a felperes által indított per elvesztését követően került a fizetéseképtelenné válással fenyegetett helyzetbe, 2016. évben fizetéseképtelenné vált, mert nem volt bevétele, a befektetett eszközök, készletek selejtezése, követelések behajthatatlanná minősítése miatt olyan nagyságrendű veszteséget szenvedett el, ami miatt nem volt reális lehetősége arra, hogy tartozásait rendezze. A szakértő kitért a vagyonsökkenésre is, amely álláspontja szerint a 2014. évi beszámoló adatain keresztül bemutatható, az adós vagyona a fenyegetett helyzettől a fizetéseképtelenné válásig 49,5 millió forinttal csökkent, tartozásállománya pedig változatlan maradt; befektetett eszközeit, készleteit leselejtezte, vevőköveteléseire értékvesztést számolt el, majd behajthatatlanná minősítette, tárgyi eszközeit ár alatt értékesítette; a teljes eszközállományát leselejtezte, köztük a 2015-ben vásárolt eszközöket is. Rávilágított arra is, hogy meghatározó csökkenést okozott az ár alatti értékesítés (23.119.000 forint).

[12] A szakértől képviseletében eljáró szakértől könyvszakértő a perben benyújtott szakvéleményét 2022. december 7-én kiegészítette, pontosított szakvéleményében rámutatott arra, hogy számításai szerint az adós vagyona fedezetet nyújtott a kötelezettségek összegére, így a fizetéseképtelen állapot az üzletrész átruházásának időpontjában nem állt fenn. A fizetéseképtelenné válással fenyegető helyzet bekövetkezését 2014. novemberéhez, a peres eljárás lezárásához és a fizetési kötelezettség jogerőssé válásához kötötte.

[13] Az elsőfokú bíróság tényként rögzítette, hogy az üzletrész-átruházás időpontjában az adós fizetéseképtelenné válással fenyegető helyzetben volt.

[14] A felperes keresetében annak megállapítását kérte, hogy az alperes mint az adós Kft.1-ben a felszámolási eljárásának megindítását megelőző három éven belül részesedését átruházó, e cégben többségi befolyással bíró volt tagja, korlátlanul felel a felperesnek az adós felszámolása során ki nem elégített, 15.228.150 forint összegű követelésének teljesítéséért, ezért az alperes kötelezését kérte ezen összegnek, valamint 2019. április 11-étől a kifizetés napjáig járó - a Ptk. 6:48. § (1) bekezdése szerinti - késedelmi kamata, továbbá perköltsége megfizetésére. A keresetlevélben többek között arra hivatkozott, hogy az alperes üzletrészenek átruházására a felszámolási eljárást megelőző három évben került sor, az alperes többségi befolyással rendelkezett az adós társaságban, a büntetőeljárásban beszerzett szakvélemény szerint az üzletrész átruházásának időpontjában az adós fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetben volt. Véleménye szerint az alperes rosszhiszeműen és a hitelezői érdeket figyelmen kívül hagyva járt el az üzletrész értékesítésekor, erre utalnak azok a körülmények, hogy az adós tevékenységét az Kft.2-be vitte át az alperes, ugyanígy az elérhetőségét, üzletfeleit és a szükséges vagyonelemeket (domain, logó) is. Rámutatott: az alperes az Kft.2 többségi befolyással rendelkező tulajdonosa és ügyvezetője lett, azonban az átruházást követően az adós tevékenységét is ténylegesen ő befolyásolta, az adóst pénzügyi kontroll alatt tartotta; az új cégnek a régivel összetéveszthető nevet adott, azt a látszatot keltve, mintha a két társaság azonos jogi személy lenne, ez pedig alkalmas a hitelezők megtévesztésére. A késedelmi kamat követelés vonatkozásában arra hivatkozott, hogy a Cstv. 63/A. §-a szerinti tagi felelősség sui generis deliktualis felelősség, a kötelmi jogviszonyt a volt tag károkozásának ténye keletkezteti, a volt tag azért a felperest ért kárért felel, amely amiatt következett be, hogy az adóssal szembeni hitelezői követelések kielégítés nélkül

maradtak, a Ptk. 6:532. §-a alapján a felperesnek a károsodás bekövetkeztétől - 2019. április 10-étől, a felszámolás jogerős befejezésének időpontjától - jár a Ptk. 6:48. § (1) bekezdése szerinti kamat.

[15] Az alperes ellenkérelmében a kereset elutasítását kérte. Előadta: az üzletrész átruházásakor az adós fizetőképés volt, ennek tényét igazolja az adós beszámolója, továbbá, hogy a felszámolási eljárás az ügylet után kb. 23 hónappal később indult. Az adóhatósági eljárásban készített könyvszakértői véleményt ellentmondásosnak találta, rámutatva, hogy a hatóság a szakértővel ellentétes megállapításokra jutott. Kiemelte: az adós immateriális javait a szakértő nem vizsgálta, holott azok jelentős értéket képviseltek, már csak ezért sem volt az adós 2015. január 14-én fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetben. Állítása szerint az üzletrész átruházásakor jóhiszemű magatartást tanúsított, a vevő kiválasztásánál a hitelezők érdekeit is tekintetbe vette, hiszen a vevő jól ismerte az adós működését. A bankszámla adatai is igazolják, hogy az átruházás időpontjában az adós fizetőképés volt, az alperes nevén lévő bankkártyát senki nem használta; az ügylet után a bankszámláról nem történt készpénzfelvétel.

[16] Az elsőfokú bíróság a keresetet alaposnak találta.

[17] Elsődlegesen rögzítette: a BH2016. 345. számú eseti döntés értelmében a Cstv. 63/A. §-ának az üzletrész átruházásának időpontjában hatályos szabályait kell a perben alkalmazni, amelynek 2015. január 14-én hatályos szövegét ismertette.

[18] Rögzítette: a perben nem volt vitás, hogy a kereset előterjesztésére a jogvesztő határidőn belül került sor; a jóváhagyott vagyonfelosztási javaslat szerint az adós jegyzett tőkéjének 50%-át meghaladó mértékű tartozással rendelkezett; a felszámolási eljárás megindítását megelőző három éven belül ruházta át az alperes a részesedését, amely számára többségi befolyást biztosított az adós társaságban; az adósnak ki nem elégített kötelezettségei maradtak fenn (a felszámolási eljárás lezárását követően).

[19] Ezt követően ismertette: a Cstv. 63/A. §-a értelmében az alperesnek kellett a perben bizonyítani, hogy 2015. január 14-én, részesedése átruházásának időpontjában az adós fizetőképés volt. E körben az alperes az adós 2015. évi egyszerűsített éves beszámolójára és annak kiegészítő mellékletére hivatkozott. Indítványára az elsőfokú bíróság szakértői bizonyítást rendelt el, az elkészült szakvéleményt az alperes részben elfogadta. Kérte annak kiegészítését társszakértő bevonása útján, az elsőfokú bíróság ezt az indítványt önálló végzésben bírálta el.

[20] Az alperes a szakértőnek a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet időpontjára vonatkozó megállapítását vitatta, álláspontja szerint az adós vagyonának vizsgálata nem szűkíthető le a számlán és házipénztárban lévő pénzeszközre. Rámutatott: a szakértő vizsgálata cáfolta a felperes előadását - és alátámasztotta az alperes védekezését -, amely szerint az adós csak 2016-ra vált fizetéseképtelenné, vagyona eddig az időpontig fedezetet nyújtott tartozásaira; a szakértő megállapította, hogy az átruházás időpontjában az adós nem volt fizetéseképtelen, és azt is, hogy vagyona ekkor még fedezetet nyújtott kötelezettségeire, márpedig ebből az következik, hogy az adós ebben az időpontban fizetőképés volt.

[21] A kiegészített igazságügyi könyvszakértői véleményt az elsőfokú bíróság aggálytalannak találta, azt ítélezése alapjául elfogadta. Ismertette a szakértő megállapítását, amely szerint 2015. január 14-én az adós fizetéseképtelen állapota nem állt fenn, a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet azonban 2014 novemberében, az adóssal szemben indult per lezárásával bekövetkezett és ezt követően folyamatosan fennállt.

[22] Az elsőfokú bíróság a rendelkezésre álló peradatok, így a kiegészített könyvszakértői szakvélemény alapján arra a következtetésre jutott, hogy a releváns időpontban az adós fizetőképessége nem állapítható meg, az alperes által hivatkozott könyvszakértői kijelentést ugyanis megelőzte a szakértőnek az a nyilatkozata, amely szerint az adós 2014. év végi beszámolója szerinti kötelezettségállománya a rendelkezésre bocsátott adatok alapján nem volt rekonstruálható. Kiemelte: a szakértő egyértelműen megállapította, hogy az adós fizetéseképtelen állapota nem állt fenn az üzletész átruházásának időpontjában, a fizetéseképtelenné válással fenyegető helyzet viszont bekövetkezett 2014 novemberében, az adós tehát az üzletész átruházásának időpontjában a fizetéseképtelenné válással fenyegető helyzetben volt. Kiemelte: a szakértő nyilatkozatából az is következik, hogy az adós fizetéseképtelenséggel fenyegető állapota 2014. novemberétől 2015. január 14-éig folyamatosan fennállt.

[23] Ezt követően kitért arra, hogy az alperes által indítványozott szakértői bizonyítás nem támasztotta alá az alperesnek azt az tényállítást, amely szerint az adós 2015. január 14-ei eszköznyilvántartása valós piaci értéken alapult, ezért nem alapos az a védekezése, amely szerint az adós 2015. január 14-én - az eszköznyilvántartás adataira figyelemmel - fizetőképés volt.

[24] Megítélése szerint „nem támasztotta alá” az alperes jóhiszemű eljárását az a körülmény, hogy a 2015. január 14-ei szerződésben tekintetbe vett érték az adós könyvein alapult. Kiemelte: „ettől eltérő szempont a szerződésben nem jelent meg és e könyvekre vonatkozóan más hatósági eljárásban feltárt adatok arra mutattak, hogy az adós könyveiben szerepeltetett egyes eszközök felülértékelték voltak; ennek ellenkezőjére a perben nem merült fel értékelhető bizonyíték.” Mivel az alperes a jóhiszemű, a hitelezői érdeket figyelembe vevő magatartását „értékelhető módon” alátámasztó egyéb bizonyítékkal nem szolgált, kimentése eredménytelen volt.

[25] A Ptk. 6:48. § (1) bekezdésére hivatkozva kötelezte az alperest a tőke összegén felül a felszámolási eljárás jogerős befejezését követő naptól felmerülő késedelmi kamat fizetésére.

[26] Az „egyéb bizonyítási indítványokat szükségtelennek” ítélte, ezért azokat elutasította.

[27] A felperes perköltségét a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 2. § (1) bekezdés a) és b) pontja alapján állapította meg a felszámított összegben.

[28] Az elsőfokú bíróság ítéletét az alperes támadta fellebbezéssel, amelyben elsődlegesen annak hatályon kívül helyezését, és az elsőfokú bíróság új eljárásra és új határozat hozatalára utasítását; másodlagosan pedig a kereset elutasítását és a felperes perköltségben marasztalását kérte.

[29] A perben két alapvető hiányosságot állított, amely az ítélet hatályon kívül helyezését indokolja. Az egyik, hogy sem az alperes személyes meghallgatása, sem névli tanúkénti meghallgatása nem történt meg, a másik a szakértői vélemény kiegészítésének és társszakértő bevonása iránti kérelmének az elutasítása, pedig ez utóbbi indítvány teljesítése esetén az elsőfokú bíróság árnyaltabb képet kapott volna az adós vagyoni helyzetéről. Rámutatott: a Cstv. 63/A. §-ában szereplő, a szakirodalom által szubjektív kimentési oknak nevezett fordulat, vagyis a jóhiszeműség vizsgálatához elengedhetetlen az alperes meghallgatása. névlnak, az üzletész megszerzőjének és a társaság későbbi ügyvezetőjének a meghallgatása szintén elengedhetetlen lett volna a jóhiszeműség vizsgálata miatt. Az elsőfokú

bíróság úgy döntötte el, hogy az alperes kimentése eredménytelen volt, hogy az ahhoz kapcsolódó bizonyítási indítványt, az alperes meghallgatását ignorálta.

[30] A szakértői vélemény kiegészítése, valamint társszakértő kirendelése iránti kérelmét az elsőfokú bíróság külön, nem fellebbezhető végzésben - 88. sorszámon - utasította el, mert úgy látta, hogy annak teljesítése nem könyvszakértői kompetenciába tartozik. Úgy vélte: nem a bíróságnak kell eldönteni, hogy mely kérdések vonatkoznak a szakértő kompetenciájába, és melyek nem. A szakértő a licencek vonatkozásában kifejezetten úgy nyilatkozott, hogy arra nincs képesítése, így ezt a kérdéskört nem tudta vizsgálni. Véleménye szerint a szakértőt legalább fel kellett volna hívni nyilatkozattételre, hogy az alperes által hiányolt kérdések vonatkozásában ki tudja-e egészíteni a szakvéleményét, vagy arra képesítés hiányában nem lát lehetőséget.

[31] A társszakértő igénybevételére vonatkozó indítvány elutasítása körében az elsőfokú bíróság úgy érvelt, hogy a kompetencia hiánya nem alapozza meg a szakértői vélemény aggályosságát. Rámutatott: a nem elhanyagolható témakörökkel (licencek) a szakértő visszautasító válaszát követően egyáltalán nem foglalkozott az elsőfokú bíróság, mintha nem is lett volna kérdéses az eljárás során a licencek értéke. A szakértő kirendelésekor az alperes nem tudhatta, hogy szakértőtől szakértő kompetenciája nem terjed ki a feltett kérdések mindegyikére, az elsőfokú bíróságnak pedig a társszakértő bevonása iránti kérelemtől függetlenül intézkednie kellett volna a még nyitva álló szakkérdések feltárása érdekében. Véleménye szerint ezek az eljárási szabálysértések kihatással voltak az ügy érdemi eldöntésére, a szakértői vélemény kiegészítése, valamint a társszakértő bevonása ugyanis a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkezésének, esetleges fennállásának idejét pontosította volna, amelyek kihatással bírtak volna a Cstv. 63/A. § szerinti jogkövetkezmények alkalmazására.

[32] Az anyagi jogi felülbírálatra irányuló fellebbezési kérelme körében kiemelte: az elsőfokú bíróság az adós fizetéseképtelenségének kezdő időpontját a tényállásból téves, a logika szabályainak és a perben beszerezett szakértői véleménynek ellentmondó és iratellenes jogi következtetéssel határozta meg. A periratok között rendelkezésre álló adatokból ugyanis az derül ki, hogy az adósnak volt vagyona, az eszközök megléte nem volt kérdéses, ezeken felül a társaság tulajdonát képezték a licencek is, amelyek nyilvánvalóan rendelkeztek értékkel. Hangsúlyozta: amennyiben a Cstv. 63/A. §-ában rögzített felelősség kérdését „lecsupaszítjuk” az adott pillanatban a bankszámlán vagy házipénztárban található pénzeszközre, hogy az a tartozás kiegyenlítéséhez elégséges-e vagy sem, a felelősség olyan mértékű áttörését eredményezi, amely a gazdasági életben nem megengedhető kockázatot jelent a tagoknak, ügyvezetőknek. Ráadásul ehhez igazságügyi könyvszakértő sem szükséges, hiszen a házipénztár és a bankszámlaadatok könnyen megismerhetők szakértő igénybevétele nélkül is.

[33] Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás vonatkozásában észrevételezte: (1) az elsőfokú bíróság „összemosta” ugyanannak a szakértőnek a két különböző, teljesen más ügyben és más anyagokból elkészített véleményét; (2) az ítélet a felperes előadásával összhangban azt a látszatot kelti, hogy az alperes a Kft.2-ben történő minősített többséget biztosító üzletrész megszerzését követően „átmenekítette” az adós vagyonelemét. Rámutatott: ez több szempontból sem állja meg a helyét. Az eljárás során ugyanis az alperes többször hangsúlyozta, hogy a Kft.2 2007-ben alapított társaság, amelynek az alapítása óta tagja volt az alperes, a társaság többi tagja nem volt azonos az Kft.1 tagjaival.

[34] Az ítélet jogi indokolását érintően a következőket emelte ki: a Cstv. 63/A. § értelmezése és alkalmazása körében az elsőfokú bíróság nem volt „koherens”, a vonatkozó szakaszból félmondatokat emelt ki, az elsődleges és másodlagos védekezés fogalmát használta ugyan, de annak tartalmát nem vizsgálta behatóan. A szakértői véleményben

foglaltakat nem vetette össze a törvényi rendelkezéssel, így azt nem megfelelően értelmezte, továbbá nem megfelelően használta a perben releváns fogalmakat (fizetőképesség, fizetéseképtelen állapot, fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet). E körben kiemelte: (1) a szakértő megállapította, hogy a beszámoló adatai alapján a 2016-ai évet lehetett a fizetéseképtelenné válás évének tekinteni, ebből pedig az következik, hogy a társaság az üzletrész átruházásának az időpontjában nem volt fizetéseképtelen. A szakértői vélemény tehát igazolja azt az állítást, amely az elsődleges védekezés alapjául szolgált, nevezetesen, hogy a társaság az üzletrész átruházásának időpontjában még fizetőképes volt, a tartozások felhalmozódása jóval később következett be; (2) a Cstv. 63/A. §-ában szereplő kimentési lehetőségeket, mentességi okokat nem megfelelően értelmezte az elsőfokú bíróság. A perben az alperesnek azt kellett bizonyítani, hogy az adós még fizetőképes volt az üzletrész átruházásakor, vagy a társaság fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetben volt, vagy már fizetéseképtelen volt, de jóhiszeműen és a hitelezői érdekek figyelembevételével járt el az alperes. Rámutatott: az ítélet a két mentességi okot egyre szűkíti azzal az értelmezéssel, hogy a szakértő fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet körében tett megállapítása egyben azt jelenti, hogy az adós már az üzletrész-átruházás időpontjában fizetéseképtelen volt, mivel fizetőképesége nem volt megállapítható. Hangsúlyozta: a szűkítő értelmezéssel az elsőfokú bíróság a felperes véleményét osztotta a fizetéseképtelenséggel fenyegetett helyzet vonatkozásában, úgy tekintik mindketten, hogy már az megalapozza a fenyegetett helyzetet, hogy a társaságnak nincs elég likvid vagyona (pénze) ahhoz, hogy egy adott határidőben tudja teljesíteni fizetési kötelezettségeit; (3) az elsőfokú bíróság a többször hivatkozott kúriai joggyakorlatot is figyelmen kívül hagyta, az ítélet indokolásában meg sem említette a Kúriai Döntések 2017/5. – Fórumában írtakat, így azt sem, hogy az abban foglaltak megvizsgálását miért mellőzte. Nem vizsgálta tehát, hogy milyen intézkedéseket tett az adós a tartozás kiegyenlítése érdekében. Véleménye szerint a „helyzet elhárítására” tett kísérleteket is értékelni kell ahhoz, hogy megállapítható legyen a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet tartós fennállása. E körben hivatkozott a BH2016. 345. számon közzétett eseti döntés (16) bekezdésére, amely szerint értékelendő körülmény a vevő üzletrész-átruházás után tanúsított magatartása is; (4) a jóhiszeműség és a hitelezők érdekeinek figyelembevétele körében kizárólag az adós könyveiben szerepeltetett eszközök értékeit vette figyelembe az elsőfokú bíróság, más megállapításokat, amelyek ehhez a témakörhöz kapcsolódnak, nem tett; (5) a kimentés eredménytelenségét a szakvélemény 13. oldal 6. bekezdésében írtak is cáfolják („Így az a megállapításom, hogy mi miatt csökkent a társaság vagyona a fenyegetett helyzet bekövetkezését követően, továbbra is igaz maradt, azonban a nyomozó hatóság elvégzett tényfeltáró munkája alapján az került megállapításra, hogy ez nem a hitelezők érdekeivel ellentétesen történt, hanem egy társaság szokásos üzletmenetébe sorolhatóan állt elő.”), rámutatott: a fenti megállapítás alapján leszögezhető, hogy a társaság vagyonának csökkenése nem a hitelezők érdekeivel ellentétesen történt, hanem egy társaság szokásos üzletmenetébe sorolhatóan állt elő, így a rosszhiszeműség az alperes esetében nem állhat fenn; (6) az elsőfokú bíróság az általa aggálytalannak tartott szakértői véleménnyel ellentétesen állapította meg az adós társaság fizetéseképtelenségének időpontját, nem vette figyelembe, hogy a szakvélemény külön rögzítette, hogy a hitelezői érdekekkel ellentétes magatartás nem állapítható meg. A jóhiszeműség és hitelezői érdekek szem előtt tartása körében szinte semmit nem értékelt, amit az eljárás során az alperes előadott, vagy amit a szakvélemény tartalmazott.

[35] A felperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását és az alperes perköltségben (felszámított ügyvédi munkadíj) marasztalását kérte.

[36] Hangsúlyozta, hogy a szakértő csak könyvviteli szempontból mondta ki, hogy az adós fizetéseképtelensége az üzletrész átruházásának időpontjában nem állt fenn. A szakértő ugyanis kifejezetten rögzítette, hogy az eszközállomány valós értékéről nem tud nyilatkozni, így értelemszerűen arról sem, hogy a fizetéseképtelenség ténylegesen fennállt-e. Rámutatott: számos bizonyíték igazolja, hogy az eszközök jelentősen túl voltak értékelve, ezt a körülményt a Fővárosi Törvényszék jelezte is az alperesnek, s tájékoztatta, hogy az ezzel kapcsolatos bizonyítás őt terheli. Rámutatott: a szakvélemény és a büntetőeljárásban hozott NAV határozat összevetése alapján számszerűsíthető, hogy az adós vagyona semmiképpen nem lehetett több 20.186.804 forintnál az átruházás időpontjában. Ezzel szemben a szakértő valós kötelezettségállományként 31.385.840 forintot rögzített a szakvélemény 24. oldalán, illetve a 2023. február 20-ai kiegészítő nyilatkozatában, azaz az adós fizetéseképtelensége fennállt az átruházás időpontjában.

[37] Az alperes külön bírói felhívás és felperesi figyelmeztetés ellenére is ragaszkodott ahhoz, hogy könyvszakértő járjon el, kifejezetten ilyen szempontú szakvéleményt akart. A szakvélemény elkészült a könyvszakértő kompetenciájába tartozó kérdéskörben. Az alperes utólagos bizonyítást sem terjesztett elő, kifejezetten a Pp. 315. § alapján kérte „társszakértő” kirendelését. Megjegyezte, a vizsgálandó szoftverek licence szerződéseit az alperes külön bírói felhívás ellenére sem csatolta, mivel azt szükségtelennek tartotta, pedig a szerződés határozza meg, hogy milyen felhasználási joga van és milyen időtartamra az adósnak, és hogy a licence átruházható-e. Ennek fontosságát jól mutatja, hogy az egyik szoftverről tudni lehetett, hogy nem átruházható (így hitelezői szempontból értéktelen), egy másikról pedig, hogy az átruházáskor a felhasználási jog már bizonyíthatóan megszűnt. Mindezekre tekintettel, ha még ki is rendelt volna a bíróság „társszakértőt”, az alperes mulasztása miatt a szakvélemény elkészítéséhez szükséges iratok nem álltak rendelkezésre. Amennyiben a fizetőképességet még igazolni is tudta volna az alperes, abban az esetben sem mentesülhetne, mivel a tartozás már az átruházást megelőzően fennállt.

[38] Az alperes magatartása kapcsán kiemelte: az átruházást megelőző egy évben összesen 22.800.000 forint tagi kölcsönt fizetett vissza magának a csatolt banki iratok alapján, amelyből az átruházást megelőző egy hónapban 11.500.000 forintot utalt át magának az adós számlájáról. Konkrétan az átruházás napját megelőző napon is arról gondoskodott, hogy a maradék 6.000.000 forint tagi kölcsönt az adóstól visszakapja, ennek érdekében kivette a cégből a teljes rendelkezésre álló pénzeszközt, az átruházást megelőző napon 4.000.000 forint kölcsönt vetetett fel az adóssal ebből a célból (kizárólag azért, hogy az ő tagi kölcsöne visszafizetésre kerüljön). Ezen túlmenően az alperes 3.200.000 forintot vett fel készpénzben az adós számlájáról 2014. december 31-én. Az átruházáskor az adósnek nagyjából 3.000 forintja maradt. Az átruházást követően az adós egyetlen bankszámlája feletti kizárólagos rendelkezési jogot is fenntartotta magának az alperes (pedig elvileg már semmi köze nem volt a céghez), és ennek keretében egy, a többségi tulajdonában álló másik cégnek (a Kft.5.-nek) átutalt 3.314.700 forint tartozást, illetve ezt követően saját magának is átutalt 377.923 forintot (mivel 1 nappal korábban a cégnek az adós helyett kifizette ezt az összeget), ezeknél a kifizetéseknél történő személyes eljárását a per során az alperes elismerte. Az átruházást követően az eszközök értékesítésekor is az alperes járt el az adós részéről, a vevők egy része névről még csak nem is hallott. E tények az alperes jóhiszeműségét, a hitelezői érdekeket figyelembe vevő eljárását cáfolják, az elfogulatlannak egyébként sem tekinthető név meghallgatása felesleges lett volna.

[39] Az alperes hiányolta meghallgatásának elmaradását, pedig őt peres félként semmi nem akadályozta abban, hogy álláspontját és tényállításait kifejtse, ahogyan az meg is történt folyamatosan a per során. Az alperes a fellebbezésében sem adta elő azokat a

körülményeket, amelyeket a jóhiszeműség és a hitelezői érdekek körében az elsőfokú bíróság nem vett figyelembe.

[40] Álláspontja szerint a fizetéseképtelen állapot fennállt, de pusztán a szakvélemény szerint is legalább a fizetéseképtelenséggel fenyegetettség megállapítható, az alperes szerint azonban a fizetéseképtelenséggel fenyegetett helyzet sem következett be, mivel felmerülhet, hogy esetleg történtek intézkedések, amelyek ennek elhárítását célozták. Az alperes azonban konkrétan egyetlen ilyen intézkedést sem állított, pusztán felvetette, hogy ilyen akár lehetett is. Ezzel kapcsolatosan hivatkozott a Kúria joggyakorlat-elemző csoportjának vezető tisztségviselők felelősségével kapcsolatos véleményére, de úgy, hogy annak egyes részeit figyelmen kívül hagyta, különösen azt, hogy a hivatkozott intézkedéseknek eredményeseknek kell lenniük (nem elég próbálkozni). Másrészt a Kúria rögzítette (ami az alperes által idézett részből kimarad), hogy „önmagában az a körülmény, hogy az adós könyv szerinti vagyona meghaladja esedékes tartozásait, nem bizonyítja azt, hogy a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet nem állna fenn”.

[41] Mivel a szakvélemény alapján „minimálisan” a fizetéseképtelenséggel fenyegetett helyzet 2014 novemberétől kezdve mindvégig fennállt, így, ha voltak is próbálkozások annak elhárítására, eredményre nem vezettek, így irreleváns az alperes hivatkozása. Az adós bank Bank által csatolt számlakivonataiból az is kitűnik, hogy az átruházást követően a bevételek csak úgy fedezték a kiadásokat, hogy közben értékesítették az eszközöket, miközben a felperesi követelés változatlanul fennállt. Mindezekre tekintettel a szakvélemény kiegészítése sem befolyásolta volna a fizetéseképtelenséggel fenyegetettség megállapításának időpontját.

[42] A felperes a fellebbezési ellenkérelmében írtakat az elsőfokú eljárásban tett nyilatkozataira utalva részletesen kifejtette, így többek között rámutatott arra, hogy névli tagi kölcsöne az alperes állításával ellentétben nem az adós tovább működését biztosította, mivel a 2015. február 13. napján nyújtott 2.000.000 forintot hét nappal később az adós visszafizette. A tulajdonosváltás nem érintette pozitívan a hitelezői érdekeket, nem teremtett kedvezőbb helyzetet, sőt az még rosszabb lett (pl. tőkekiegészítéssel járt együtt, mivel az alperes tagi kölcsönei maradéktalanul ki lettek fizetve), ami a vonatkozó bírósági gyakorlat alapján a korábbi tulajdonos Cstv. 63/A. § szerinti helytállási kötelezettségét alapozza meg („A felszámolás alá került társaság korlátozott felelősségű tagja helytállásra kötelezhető, ha a társasági részesedés átruházása nem érintette pozitívan a hitelezői érdekeket, nem teremtett kedvezőbb helyzetet a követelések megtérülésére, hanem mindössze a felelősségre vonható tulajdonos személyének a változását eredményezte.” PJD2022. 3.)

[43] Az alperes a fellebbezési ellenkérelemre tett észrevételében kiemelte: a felperes a fellebbezési ellenkérelmében „összeesküvés-elméletet” vázolt fel, a tagi kölcsön visszafizetésénél nem vette figyelembe, hogy az alperes több éven keresztül (2012-2014.) nyújtott kölcsönt az adósnak, s azt sem, hogy azok lejártak; a szakértő megállapította, hogy az adós fizetőképese volt az üzletrész átruházásakor, a licencek körében tett megállapítások találgatások, amelyeket a felperes nem tud igazolni; a Pp. 373. § (2)-(3) bekezdései alapján kérte figyelembe venni a Zrt.2. 2023. november 27. napján kelt levelét, amely igazolja, hogy az adós a Zrt.2. részére nem szerzett be licence név licencet.

[44] A felperes az alperes észrevételére reagálva kiemelte: a bankszámla kiürítése mellett az alperes átvitte a teljes arculatot, nevet is a Kft.5-ből átnevezett Kft.2-be, ideértve az

internetes domaint és a logót is. Szintén lényeges, hogy azokban a közbeszerzési eljárásokban, amelyekben korábban az adós indult, már az Kft.2-t indították el. Lényegtelen, hogy az alperes által nyújtott tagi kölcsön mikor járt le, az alperes magát előnyben részesítette a kifizetéseknel és ebből a célból még hitelt is felvetetett az adóssal, ráadásul, mivel saját többségi tulajdonában álló gazdasági társaságról van szó, a régi Ptk. 203. § (2) bekezdése, illetve a Ptk. 6:120. § (2) bekezdése alapján az alperes rosszhiszeműségét vélelmezni kell. Az alperes a szakvéleménnyel kapcsolatban iratellenes megállapítást tett, a felperes ugyanis nem fogadta el a szakvéleménynek azt a megállapítását, hogy nem állt fenn az átruházáskor a fizetéseképtelenség. A szakértő „elismerte”, hogy fiktív könyvszerinti adatokkal tudott dolgozni, így az eszközök tényleges értékét nem tudta megállapítani, és arról sem tudott nyilatkozni, hogy ténylegesen fennállt-e a fizetőképessége az adósnak, az alperes a szakvélemény idézéséből kihagyja a legfontosabb részt („Az eszközök valós piaci értékére könyvszakértői módszerekkel megállapítást tenni nem tudtam, az nem könyvszakértői kompetencia. A megállapításaim a könyv szerinti értékre vonatkoznak”); az adós által az utólagos bizonyítás körében csatolt nyilatkozat nem igazolja, hogy az adott szoftverek az átruházáskor az adós tulajdonát képezték.

[45] A fellebbezés kis részben, a felperes részére megítélt perköltség vonatkozásában alapos.

[46] Az elsőfokú bíróság az eljárás lényeges szabályainak megsértése nélkül folytatta le az eljárást, ezért annak hatályon kívül helyezése nem indokolt (381. §).

[47] Az ítéltábla előjáróban rögzíti: az adott ügyben a Cstv. 63/A. § 2017. július 1. napjától hatályos, a keresetlevél benyújtásakor is irányadó rendelkezését kellett alkalmazni a Cstv. 83/R. § (1) bekezdésének a) pontja alapján, figyelemmel arra, hogy a módosítás hatályba lépésekor folyamatban volt az adóssal szemben indult felszámolási eljárás.

[48] Az elsőfokú bíróság által megjelölt, BDT2008. 1874. számon közzétett döntésben szereplő jogi érvelés konkrét jogszabályi rendelkezésen, a 2005. évi LXIX. törvény (amely a vagyoni hányad rosszhiszemű átruházása miatti felelősség megállapítása alcímmel iktatta be a 63/A. §-t a Cstv.-be) 4. § (1) bekezdésén alapult, amely az adott rendelkezés alkalmazását arra az esetre írta elő, ha az átruházás a törvény hatályba lépését - 2005. július 7. napja - követően történt meg.

[49] A fentiek alapján a perben irányadó Cstv. 63/A. § szerint, amennyiben az adósnak - a bíróság által jóváhagyott közbenső mérleg (egyszerűsített eljárás esetén pedig a bíróság által jóváhagyott vagyonfelosztási javaslat) szerint - a jegyzett tőkéjének 50%-át meghaladó mértékű tartozása van, a hitelező kereseti kérelmére a 6. § (1) bekezdése szerint illetékes bíróság megállapítja, hogy a felszámolási eljárás megindítását megelőző három éven belül részesedését átruházó, többségi befolyással rendelkező volt tag (részvényes) korlátlanul felel az adós ki nem elégített kötelezettségeiért, kivéve, ha a részesedését átruházó volt tag bizonyítja, hogy az átruházás időpontjában az adós még fizetőképés volt, és a fenyegető fizetéseképtelenség vagy a fizetéseképtelenség csak ezt követően következett be, vagy az adós ugyan fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetben volt vagy már fizetéseképtelen volt, de a tag

(részvényes) az átruházás során jóhiszeműen és a hitelezők érdekeinek figyelembevételével járt el.

[50] Az alperes a perben nem vitatta, hogy (1) az adósnak a jegyzett tőkéje 50%-át meghaladó mértékű tartozása volt a bíróság által jóváhagyott vagyonfelosztás szerint; (2) az alperes a felszámolási eljárás megindítását megelőző három éven belül ruházta át részesedését; (3) az alperes többségi befolyással rendelkező tagja volt az adósnak; (4) a felperes a felszámolási eljárásban nyilvántartásba vett hitelező volt; (5) a felperes hitelezői igénye nem nyert teljes mértékben kielégítést.

[51] Az adott törvényi tényállásnak megfelelően, a felelősség alóli mentesülése érdekében az alperesnek kellett bizonyítania, hogy az átruházás időpontjában az adós még fizetőképessé volt, és a fenyegető fizetéseképtelenség vagy a fizetéseképtelenség csak ezt követően következett be, vagy az adós ugyan fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetben volt, vagy már fizetéseképtelen volt, de az alperes az átruházás során jóhiszeműen és a hitelezők érdekeinek figyelembevételével járt el.

[52] Az elsőfokú bíróság által kirendelt szakértő a felperes által kezdeményezett választottbírói eljárásban 2014 novemberében született, az adóst marasztaló ítélet alapján, az adós rendelkezésére álló pénzeszköz-állomány vizsgálatával jutott arra a következtetésre, hogy az adós már az üzletrész átruházását (2015. január 14.) megelőzően, 2014 novemberében fizetéseképtelenné válással fenyegető helyzetben volt, mivel nem rendelkezett a felperes követelésének kiegyenlítéséhez elegendő pénzeszközzel.

[53] A Cstv. fizetéseképtelenség fogalma [Cstv. 27. § (2) bekezdés] pénzforgalmi és nem vagyoni szemléletű, e körben tehát az adós vagyonát képező licencek tényleges vagy piaci értékének (vagy egyáltalán értékesíthetőségüknek) nincs szerepe, az alperes által indítványozott szakértői bizonyítás ezért szükségtelen.

[54] Az ítéltábla már több határozatában - többek között a 15.Gf.40.079/2023/4/II. számú ítéletében - rámutatott arra, hogy a felszámolás elrendelésének alapját képező követelés esedékességekor az adós a materiális (azaz a tényleges a bíróság által még meg nem állapított) fizetéseképtelenség állapotában van. A perben rendelkezésre álló iratok szerint az adós fizetéseképtelenségét a bíróság a felperes kérelmére, a Választottbírói ítéletén (ügyszám4) alapuló követelésre figyelemmel állapította meg; tehát az ítéletben megszabott teljesítési határidő eredménytelen elteltével az adós a tényleges fizetéseképtelenség állapotába került, s ez vezetett felszámolásának elrendeléséhez.

[55] Az alperes által hivatkozott, a felperes követelésének kiegyenlítése tárgyában folytatott egyeztetések az adott ügyben azért nem játszanak szerepet, mivel azok a felelősség szempontjából releváns időszak után, a részesedés átruházását követően folytak az adós új ügyvezetője, név1 és a felperes képviselője között, másrészt nem vezettek eredményre, a

fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetet az adósnek nem sikerült elhárítani, hiszen a felperes kérelme alapján a bíróság az adós felszámolását elrendelte.

[56] Mivel a perben bizonyítást nyert az a tény, hogy az adós az alperes részesedésének átruházásakor fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetben volt, a mentesülés érdekében az alperesnek azt kellett bizonyítania, hogy az átruházás során jóhiszeműen és a hitelezők érdekeinek figyelembevételével járt el.

[57] Az alperes e körben arra hivatkozott, hogy a vevő személyének kiválasztásánál a hitelezői érdekeket szem előtt tartotta, mivel a részesedését megszerző név1 ismerte az adós tevékenységét. A perben saját személyes meghallgatását nem kérte, kizárólag a vevő tanúkénti meghallgatására tett indítványt.

[58] Az ítéltábla megítélése szerint az alperes által a perben nem vitatott egyéb tények (az alperes tagi kölcsönének az átruházást megelőzően történő kiegyenlítése, az adós bank Banknál vezetett számlája feletti rendelkezési jog megtartása, az internet név internetes domainnév Kft.2 általi megszerzése) éppen az alperes rosszhiszeműségét támasztották alá.

[59] név1 meghallgatását az ítéltábla a felperes által hivatkozott büntetőeljárásban meghallgatott tanúk (tanú1, tanú2) nyilatkozata alapján szükségtelennek találta. Nevezett személyek ugyanis - állításuk szerint - az adós eszközeinek megvásárlásakor, amelyre az alperes üzletrészenek átruházását követő időszakban került sor, vevőként az alperessel tárgyaltak és állapotok meg. Ebből a körülményből pedig arra lehet következtetni, hogy az adós társaságot az üzletrész-átruházást követően is az alperes irányította, így az alperes jóhiszeműségének megítélése szempontjából teljesen lényegtelen név1 arra vonatkozó meghallgatása, hogy milyen tervei voltak az adós működését érintően.

[60] A büntetőeljárásban beszerzett szakvélemény szerint az adós a tárgyi eszközeit 2015-ben értékesítette, selejtezte, a Zrt.1.. az adóssal fennálló szerződéses kapcsolatát lezárta, ezek az objektív körülmények pedig egyértelműen arra utalnak, hogy név1nek nem voltak hosszú távú tervei az adós működését érintően.

[61] A szakértői véleményt az alperes tévesen értelmezte úgy, mint amely a jóhiszemű eljárását bizonyítja. A büntetőeljárásban a szakértő az adós eszközeinek áron aluli értékesítését állapította meg, a perben benyújtott szakértői véleményében is kitért arra, hogy a nyomozóhatóság az eljárás egyéb adatai alapján jutott arra a következtetésre, hogy az adós vagyonának csökkenése nem ennek a körülménynek tudható be.

[62] A felperes késedelmi kamat követelése kapcsán az ítéltábla a következőket emeli ki:

[63] A fizetéseképtelen gazdálkodó szervezet hitelezői a társaság vagyonából az adós jogutód nélküli megszüntetéséhez vezető felszámolási eljárásban - a törvényben meghatározott módon - juthatnak kielégítéshez [Cstv. 1. § (3) bekezdés]. Az adós társaság

többségi befolyással rendelkező volt tagja a Cstv. 63/A. §-a alapján korlátlanul felel az adós ki nem elégített kötelezettségeiért. A volt tagnak a felszámolásban kielégítetlen követeléssel rendelkező hitelezőkkel szemben fennálló felelőssége mögöttes (saját magatartása folytán, de más, az adós tartozásáért felel), ez a felelősségi alakzat egyrészt feltételezi az adós kötelezettségét, továbbá annak a társaság elleni felszámolási eljárásban történt érvényesítését, mértékében pedig e főkötelezettséghez, illetve annak kielégítetlen részéhez igazodik. Az alperes tehát a Cstv. 63/A. § alapján indított perben kizárólag olyan mértékben felel a felszámolásban igényük kielégítése nélkül maradt hitelezőkkel szemben, amely összegben az adott követelés a felszámolás befejezésekor fennállt.

[64] A felszámolási eljárást befejező, 2019. március 18. napján kelt, ügyszám 1 számú végzés szerint a felperes felszámolási eljárásban nyilvántartásba vett 16.414.089 forint követeléséből a vagyonfelosztási javaslat alapján 1.125.939 forint megtérül, a kielégítetlen hitelezői igény összege 15.288.150 forint. Az alperes ennek az összegnek a megfizetéséért felel, fizetési kötelezettsége pedig a felszámolási eljárás jogerős befejezésével állt be.

[65] Az ítéltábla ugyanakkor a felperesnek megítélt perköltség összegét eltúlzottnak találta.

[66] E körben kiemeli a következőket: az ügyvédi megbízási díj ugyan szabad megállapodás tárgya [2017. évi LXXVIII. törvény 30. § (1) bekezdés], ez azonban - az ügyvéd és a megbízó közötti jogviszonyt érintő rendelkezés - nem jelenti azt, hogy a felek által kikötött megbízási díj (munkadíj) minden további nélkül áthárítható a pervesztes félre. A perköltség fogalmába ugyanis csak a jog perbeli érvényesítésével okozati összefüggésben és szükségképpen felmerült költségek tartoznak, ezért a félnek az indokolt és szükséges mértéket meghaladó költségei nem háríthatók át a pervesztes ellenfélre, noha a fél a megbízási szerződés alapján a jogi képviselőjének a kikötött díjjal tartozik.

[67] A perköltség funkciója a nyertes fél (szükséges és okszerű) költségeinek megtérítése. Annak megítélése, hogy a szabad megállapodás tárgyát képező, ténylegesen felmerült ügyvédi munkadíj mértéke - az irányadó jogszabályi keretek között [32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 2. § (2) bekezdés] - mennyiben tekinthető a perköltség fogalma szempontjából szükségesnek, átháríthatónak, azaz mennyiben áll arányban az indokolt ügyvédi tevékenységgel, bírói mérlegelés kérdése. A szóban forgó rendelet 2. § (2) bekezdésében írt „ténylegesen elvégzett ügyvédi tevékenység” kifejezést a perköltség fogalmával [Pp. 80. §] és funkciójával összhangban kell értelmezni, azaz a megbízási szerződésen alapuló, ténylegesen elvégzett ügyvédi tevékenység kikötött ellenértéke (munkadíj) annyiban hárítható a pervesztes félre, amennyiben a jog perbeli érvényesítésével okozati összefüggésben és szükségképpen merült fel. Ezért a felszámított perköltségről való döntés keretében, az IM rendelet 2. § (1) bekezdése szerint felszámított ügyvédi munkadíj összegének a 2. § (2) bekezdésén alapuló mérséklése keretében a bíróságnak leginkább az alábbi tényezőkre kell figyelemmel lennie: az adott jogvita bonyolultsága, a képviseleti munka szakmai nehézsége, színvonala, az előkészítő munka és a beadványok száma, terjedelme, valamint időigénye, az ügyvédi munkának a célszerű pervitelben, az ügy lényegretörő és észszerű időn belül történő elbírálásában való közrehatása, valamint a hasonló ügyekben kialakult, általában elfogadott ügyvédi munkadíj mértéke.

[68] Az adott perben alkalmazandó, a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 2. § (1) bekezdésének a) pontja szerint az ügyvéd által képviselt fél ügyvédi költségként a fél és az ügyvéd között létrejött ügyvédi megbízási szerződésben kikötött munkadíj, valamint a b) pont alapján, a fél által képviselője részére költségtérítésként megfizetett indokolt készkiadások együttes összegét számíthatja fel.

A rendelet 2. §-ának (2) bekezdése szerint az (1) bekezdés alapján felszámított munkadíj összegét a bíróság indokolt esetben mérsékelheti, ha az nem áll arányban a ténylegesen elvégzett ügyvédi tevékenységgel. A bíróság döntését indokolni köteles.

[69] Az elsőfokú bíróság a felperes perköltségét a felszámított összegben állapította meg, amelyet az ítéltábla az IM rendelet 2. § (2) bekezdése alapján mérsékelte, figyelembe véve a kifejtett tényleges ügyvédi tevékenységet, az adott pertípus által megkívánt speciális jogismeretet, a konkrét jogvita bonyolultságát, e körben azt a lényeges körülményt, hogy a felperes által bizonyítandó tényeket okiratok igazolták.

[70] A fentiek alapján a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 383. § (2) bekezdése alapján részben megváltoztatta, a felperesnek fizetendő perköltség összegét a rendelkező részben írtak szerint mérsékelte; egyebekben pedig helybenhagyta.

[71] A Pp. 83. § (1) bekezdése alapján kötelezte az alperest a felperes másodfokú perköltségének megfizetésére, a felszámított összeget (597.500 forint + áfa) az ítéltábla a fenti indokok alapján, az IM rendelet 2. § (2) bekezdése alapján mérsékelte, figyelemmel arra, hogy a fellebbezési ellenkérelem részletes indokai körében a felperes lényegében az elsőfokú eljárásban tett nyilatkozatait ismételte meg.

[72] A Pp. 83. § (5) bekezdése alapján az alperes viseli a másodfokú eljárás vonatkozásában felszámított, ügyvédi munkadíjból álló perköltségét.

[73] Az alperes a Pp. 101. § (1) bekezdése és a 102. § (1) bekezdése alapján köteles megfizetni az államnak az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (Itv.) 62. § (1) bekezdésének v) pontja alapján feljegyzett fellebbezési illetéket a 2023. január 1. napján hatályba lépett, a polgári és közigazgatási bírósági eljárás során meg nem fizetett illeték és állam által megelőlegezett költség megfizetéséről szóló 30/2017. (XII. 27.) IM rendelet módosításáról szóló 26/2022. (XII. 6.) IM rendeletben meghatározott módon [Itv. 78. § (4) bekezdés, 30/2017. (XII. 27.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés]. Az illeték megfizetése során az illetékfizetési kötelezettséget tartalmazó jogerős bírósági határozatot hozó bíróság megnevezését, a bírósági ügyszámot, valamint a fizetésre kötelezett adóazonosító számát közleményként fel kell tüntetni.

Budapest, 2024. április 24.

Dr. Vuleta Csaba s.k.
a tanács elnöke

Dr. Mizerák Judit s.k.
előadó bíró

Dr. Rápolti Barbara s.k.
bíró

A kiadmány hitelül:
(Varga Beatrix)